

Sygn. akt II AKa 173/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Rysiński (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Lubańska - Mazurkiewicz

SO (del.) Monika Niezabitowska - Nowakowska

Protokolant: sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 r.

sprawy 1) J. P. H., 2) M. T. (1), 3) P. J. (1), 4) A. B. (1), 5) R. L.

oskarżonych art.258§1 kk i z art.86§2 kks w zw. z art.65§1 kks,

6) R. R. (1) oskarżonego z art.258§3 kk i z art.86§2 kks w zw. z art.65§1 kks i z art. 65§3 kks w zw. z art.91§3 kks

i 7) L. B. oskarżonego z art.258§1 kk i z art.86§2 kks w zw. z art.63§2 kks

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 lipca 2013 r., sygn. akt XVIII K 133/08

1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. G.

738 (siedemset trzydzieści osiem) zł (w tym VAT) z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego R. R. (1) w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe należne za postępowanie odwoławcze, w tym – wydatki poniesione przez Skarb Państwa w części obciążającej każdego z nich oraz opłaty w kwocie po 20.300,- (dwadzieścia tysięcy trzysta) zł od J. H. i R. R. (1), po 16.180,- (szesnaście tysięcy sto osiemdziesiąt) zł od M. T. (1) i L. B. oraz po 16.000,- (szesnaście tysięcy) zł od P. J. (1), A. B. (1) i R. L..

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie skazał:

1) *J. H.* za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za przestępstwa z art. 86 § 2 kks w zb. z art. 65 § 1 kks i in. kks;

2) **R. R. (1)** za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. i za przestępstwa z art. 86 § 2 kks w zb. z art. 65 § 1 kks i in kks oraz z art. 65 § 3 kks w zb. z art. 91 § 3 kks i in. kks;

3) **M. T. (1)** za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za przestępstwo z art. 86 § 2 kks w zb. z art. 65 § 1 kks i in kks;

4) **L. B.** za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za przestępstwo z art. 86 § 2 kks w zb. z art. 63 § 2 kks i in. kks;

5) **P. J. (1)**

A. B. (1)

R. L. za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za przestępstwa z art. 86 § 2 kks w zb. z art. 65 § 1 kks i in. kks.

Tym samym wyrokiem skazani zostali R. W. i S. J., wobec których wyrok uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Apelacje od tegoż wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych H., R., T., B., J., B. i L..

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w zaskarżonej części, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia, po myśli art. 457 § 2 k.p.k. – złożyli obrońcy oskarżonych R., B. oraz B., J. i L..

W tej części sprawy Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy osk. R. R. (1) zarzuciła wyrokowi w części skazującej tego oskarżonego:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 5§2, 7, 410, 424 k.p.k. polegającą m.in. na:

- tłumaczeniu nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów na jego niekorzyść,

- dowolności w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego,

- oparciu się przez Sąd jedynie na części zebranego w sprawie

materiału dowodowego,

- sprzeczności w uzasadnieniu polegające m.in. na tym , że Sąd

ustala iż osk. R.:

- założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą,

- razem z K. Ż. (1), J. H. i innymi osobami nabywał, przechowywał i przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek w dniach 8,13,20, 22 , 28 marca 2007 r.,

- w dniu 15 maja 2007 r. nabył, przechowywał i przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na m.in. na ustaleniu, iż oskarżony R. R. (1):

- założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą,

- razem z K. Ż. (1), J. H. i innymi osobami nabywał, przechowywał i przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów różnych marek w dniach 8,13,20, 22, 28 marca 2007 r.,

- w dniu 15 maja 2007 r. nabył, przechowywał i przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów,

III. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej jako kary łącznej

1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, oraz ustalenia przy wymiarze grzywny zbyt niskiej stawki dziennej (200 zł).

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego bądź uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę orzeczenia o karze przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Tak sformułowane zarzuty wskazywałyby na zamiar zaskarżenia wyroku w części skazującej oskarżonego w całości. Jak natomiast wynika z uzasadnienia apelacji skarżący (poza rażąco surowością kary) kwestionuje jedynie popełnienie przez oskarżonego czynu z art. 258 § 3 k.k. i przypisania mu – w zakresie przestępstwa przypisanego w pkt VIII wyroku – działania w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych.

W tej części apelacja podważa oparcie dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń na wyjaśnieniach współoskarżonego

K. Ż., jako wiarygodnych, bo składanych w celu pomniejszenia swojej odpowiedzialności i zminimalizowania grożącej kary. Zdaniem skarżącego twierdzenia obciążające oskarżonego zawarte w wyjaśnieniach K. Ż. nie znajdują, wbrew pogładowi sądu, potwierdzenia w wyjaśnieniach M. S. i M. D., co sprawia, że brak podstaw do przypisania R. R. winy za czyny przypisane mu w pkt VII i VIII wyroku.

Tak sformułowane argumenty mają charakter wyłącznie polemiczny i nie mogą podważyć ocen dokonanych przez sąd. Współoskarżeni

K. Ż., M. S., M. D. przyznali się do popełnienia czynów im zarzuczanych i złożyli w sprawie obszernie wyjaśnienia na temat istnienia i działalności grupy przestępczej popełniającej przestępstwa skarbowe będące przedmiotem stawianych oskarżonemu zarzutów. Ich zeznania są spójne, wzajemnie się potwierdzają tworząc pełnowartościowy materiał dowodowy.

O przestępczej działalności R. R. i współoskarżonych

K. Ż. wyjaśniał obszernie w śledztwie (k. 387 i n., 778, (...), (...)); obszernie wyjaśniał na powyższe okoliczności M. S. (k. 1680 – 85, k. 1829 – 1834), podobnie osk. M. D. (k. 2014 – 2020). Wbrew twierdzeniom skarżącego wszyscy oni obciążyli w swych wyjaśnieniach również osk. R. R.. Co więcej ich twierdzenia znalazły nadto potwierdzenie w wyjaśnieniach M. P. (k. 1592 – 1600) i P. N. (k. 960 i n., k. 1434). Fakt, że oskarżeni ci przyznając się do popełnienia zarzuczanych im czynów liczyli na złagodzenie kar, w żadnym razie, sam w sobie, nie świadczy o ich niewiarygodności, jak chce skarżący. Korzystanie z ustawowych uprawnień nie dyskwalifikuje wyjaśnień współoskarżonego, który musi ujawnić własne przestępcze zachowania, ale i osób z nim współdziałających w popełnieniu przestępstwa. Wyjaśnienia takie podlegają ocenie jak każdy inny dowód według reguł art. 7 k.p.k. W sprawie niniejszej Sąd pierwszej instancji obszernie, szczegółowo i przekonująco wyjaśnił któremu z obciążających osk. R. R. współoskarżonych dał wiarę, w jakiej części i dlaczego, a dlaczego nie dał jej R. R., który nie przyznał się do winy. Ocena ta jako poczyniona zgodnie z regułami art. 7 k.p.k. pozostaje pod ochroną tego przepisu i nie mogą jej podważyć argumenty zawarte w apelacji, głośno zaprzeczające wiarygodności dowodów obciążających oskarżonego.

Reasumując stwierdzić należało, iż analiza dowodów obciążających oskarżonego R. R., a to wyjaśnień K. Ż., M. S., M. D. oraz N. i P., wbrew pogładowi skarżącego, pozwala przyjąć, że stanowiły one materiał dowodowy w pełni uzasadniający przypisanie mu popełnienia czynów z pkt VII – IX wyroku.

W żadnej mierze nie można Sądowi zarzucić dowolności, czy niedostrzegania wątpliwości (k. 1 apelacji) skoro sąd ten uniewinnił osk.

R. R. od 13 innych stawianych mu w akcie oskarżenia zarzutów.

Skarżący zdaje się nie dostrzegać nadto, że rodzaj i charakter działalności przestępczej oskarżonych wprost wymagał zorganizowania grupy dla prowadzenia wysoce skomplikowanego procederu przemytu ogromnych ilości papierosów produkowanych w krajach b. ZSRR do N.. Logistyka takiego przedsięwzięcia, wymagającego udziału wielu osób, spełniających wyznaczone ściśle role, kierowanie działaniami, wyznaczanie zadań, wreszcie rozliczenia między sprawcami, nie mogła funkcjonować skutecznie poza strukturą zorganizowanej grupy przestępczej, co sąd pierwszej instancji należycie wykazał w pisemnych motywach wyroku.

W tym stanie rzeczy zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędnych ustaleń faktycznych w żadnym razie nie mogły być uznane za zasadne i prowadzić od uniewinnienia oskarżonego.

Oczywiście bezzasadny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec R. R. kary łącznej pozbawienia wolności, która, zdaniem skarżącego, winna być orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy (k. 196 – 198 uzasadnieniu wyroku) w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt VIII oskarżony odpowiada w warunkach art. 38 § 2 pkt 1 kks, a więc nadzwyczajnego obostrzenia kary, co pozwalało Sądowi wymierzyć oskarżonemu karę w wysokości do 6 lat. Również kara za czyn z pkt VII wyroku została wymierzona w niemal minimalnej wysokości skoro zagrożenie ustawowe wynosi 10 lat. Jak słusznie uznał Sąd warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego wyklucza brak pozytywnej prognozy kryminologicznej wynikającej z popełnienia przestępstw obecnie mu przypisanych po uprzednim dwukrotnym skazaniu w 2003 i 2005 r. (k. 2702 t. XIV akt).

Co więcej, czego nie dostrzegł skarżący, zawieszenie wykonania kary wobec osoby skazanej za czyn z art. 258 k.k. i za czyn popełniony w zorganizowanej grupie jest co do zasady niedopuszczalne – chyba, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami – art. 69 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. Ich istnienia apelacja w żaden sposób nie wykazała, dlatego i w tej części należało ją uznać za bezzasadną i to w stopniu oczywistym.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny wyrok w zaskarżonej części wobec R. R. utrzymał w mocy.

Obrońca oskarżonego L. B. zarzucił wyrokowi w części skazującej tego oskarżonego obrazę przepisów postępowania a to:

- art. 424 § 1 k.p.k. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku;

- art. 5 § 1 k.p.k. przez wydanie wyroku skazującego mimo, że ocena zgromadzonych dowodów nie doprowadziła do udowodnienia winy oskarżonego;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę dowodów wyrażającą się w bezgranicznym obdarzeniu wiarą współoskarżonych K. Ż. i P. N., przy braku innych dowodów winy oskarżonego;

a nadto błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony brał udział w grupie przestępczej, a przestępstwa z pkt XIX wyroku dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego, bądź wyeliminowanie art.37§1 pkt 5 kk z opisu czynu z pkt XIX wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Tak sformułowana apelacja nie mogła być uwzględniona. Jej zarzuty okazały się chybione, a użyte na ich poparcie argumenty musiały być uznane za wyłącznie polemiczne, prezentujące własny, nie znajdujący potwierdzenia, pogląd skarżącego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k. może być skuteczny tylko wówczas, gdy braki uzasadnienia wyroku uniemożliwiają jego instancyjną kontrolę. W sprawie niniejszej sytuacja taka nie zachodzi, Sąd pierwszej instancji wykazał należycie na jakich oparł się dowodach przypisując osk. L. B. popełnienie czynów z pkt

XVIII i XIX wyroku, dlaczego i w jakim zakresie dał im wiarę, a dlaczego nie dał jej oskarżanemu nieprzyznającemu się do winy. Uzasadził również kwalifikację prawną przypisanych mu czynów, dlatego zarzut ten jako gołosłowny nie mógł być podzielony.

Podobnie zarzut obraży art. 5 § 2 k.p.k. tylko wówczas byłby skuteczny, gdyby sąd mając wątpliwości co do winy rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego bądź też gdyby realnie istniejących wątpliwości nie dostrzegł. W sprawie niniejszej taki układ proceduralny również nie zachodził. Skarżący w tej części powołuje okoliczności, które mogą być ewentualnie rozważane w kontekście trafnej bądź nie trafnej oceny dowodów, a nie wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., których zresztą nie wskazał w motywach apelacji. Dalego zarzut ten należy odczytywać jako jeden z argumentów na potwierdzenie zarzutu z pkt I.3. apelacji, a to błędnej oceny dowodów, która doprowadziła do skazania oskarżonego, mimo braku ku temu podstaw dowodowych.

Zarzut ten okazał się oczywiście niezasadny. Skarżący zarzuca Sądowi bezgraniczną wiarę w wyjaśnienia współoskarżonych

K. Ż. i P. N., którzy obciążyli L. B.. Poza argumentem, że są oni niewiarygodni nie wskazuje dlaczego sąd miałby odrzucić ich wersję zdarzeń, a dać wiarę oskarżonemu B., który generalnie zaprzeczył, nie tylko przemytowi papierosów do P., ale i znajomości z oskarżonymi. Tymczasem P. N. (2) wyjaśnił i zeznał, że to on pośredniczył w nawiązaniu kontaktów osk. K. Ż. z B., którzy uzgodnili przemyt papierosów przez L. B. do P. i ich kupno przez K. Ż.. Opisał sposób przemytu, ilość kursów i przewiezionych papierosów. Przyznał też, że to on przekazywał osk. B. pieniądze za przemycane papierosy. Powyższe okoliczności zdarzeń znajdują pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach K. Ż. potwierdzającego zakup przemycanych przez L. B. papierosów. W tym stanie rzeczy dowolnym byłoby właśnie odrzucenie relacji obu współoskarżonych a oparcie się – jak chce skarżący – na twierdzeniu

L. B. zaprzeczającym ich wersji zdarzeń. Ani K. Ż., ani

P. N. nie mieli żadnego powodu by nieprawdziwie obciążać L. B. – jak chce skarżący – osobę obcą, nieznaną im i nie mającą nic wspólnego z ich przestępczą działalnością. Teza ta pozostaje w rażącej sprzeczności z wyjaśnieniami A. M. na które powołuje się (w części) skarżący. Przecież to z nich wprost wynika, że osk. L. B. przemyczał papierosy do P. z U. i z N. (vide k. 2921 – 24 akt XVIII K 162/08).

W tym stanie dowodowym, wbrew nieuprawnionemu pogładowi obrony, Sąd pierwszej instancji dysponował kompletnym materiałem dowodowym pozwalającym na przypisanie oskarżonemu L. B. winy za popełnienie czynów z pkt XVIII i XIX wyroku. Zgromadzony w tej części sprawy materiał dowodowy Sąd należycie rozważył i ocenił zgodnie z regułami

art. 7 i 410 k.p.k. Oceny sądu są logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Oczywiście bezzasadne są argumenty skarżącego zarzucające sądowi błąd w sytuacji dania wiary jednemu z wyjaśnień, a odmówienia jej innemu, bądź uznanie jednej wersji zdarzeń za wiarygodną, a innej za niewiarygodną (k. 5, 6 i 9 apelacji). Do takich rozróżnień sprowadza się istota dokonywania ustaleń faktycznych i jeśli pogląd z niej wywiedziony pozostaje w zgodzie z regułami art.7 k.p.k., rozstrzygnięcie należy uznać za prawidłowe. Dlatego Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów nieprawidłowej oceny dowodów, która miałaby prowadzić do skazania oskarżonego bez istnienia ku temu stosowanych podstaw dowodowych.

Za chybione, niezasadne, należało uznać również zarzuty błędnych ustaleń faktycznych (pkt II 1.2 apelacji) dotyczące przypisania osk. L. B. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k., a w zakresie przestępstwa z pkt XIX wyroku „działania w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych”.

Uzasadnienie apelacji w tej części jest niejasne, prezentuje domysły i przypuszczenia skarżącego, pozostające bez związku z dowodowymi ustaleniami Sądu.

Twierdzi autor apelacji, jakoby z motywów wyroku miało wynikać, że L. B. „uczestniczył w dwóch zorganizowanych grupach przestępczych”. Jednej – na terenie Mołdawii, drugiej – założonej przez K. Ż.. Co więcej, w związku z tym – „trudno ustalić, za udział w której z nich został faktycznie skazany”. Dalej podnosi, że skoro L. B. sprzedawał papierosy grupie K. Ż., to nie mógł brać w niej udziału, gdyż sprzedawałby je sobie samemu.

Ten tok rozumowania, jak już wspomniano, jest dowolny, nie znajduje oparcia w zgromadzonych dowodach i dokonanych na ich podstawie przez sąd ustaleniach.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie budzi w sprawie żadnych wątpliwości, że sąd przypisał oskarżonemu udział w grupie współoskarżonego K. Ż. w ramach działalności której L. B. zajmował się przemytem papierosów do P., a do której przystąpił po skontaktowaniu go z K. Ż. przez P. N.. L. B. przyjął propozycję przemytu papierosów dla grupy Ż., przystąpił do niej i w ramach jej działalności dopuścił się czynów przypisanych w pkt XIX wyroku (k. 2 – 3, 67 – 73, 160 – 164 uzasadnienia wyroku). Wskazywane przez obrońcę wątpliwości co do tego udział w jakiej grupie Sąd przypisał L. B. są, co więcej niezrozumiałe już tylko dlatego, że wynika to wprost z opisu czynu przypisanego mu w pkt XVIII wyroku wskazującego miejsce popełnienia przestępstwa. Opis ten jest nadto tożsamy z opisem przestępstwa z art. 258 § 1 (bądź § 3kk) przypisanego współoskarżonym J. H.,

R. R., M. T. i innym współoskarżonym. Dlatego argumenty wskazywane przez obrońcę nie mogły być i w tym zakresie uznane za trafne, a zarzuty za zasadne. Oczywiście niezasadne są nadto argumenty dotyczące braku motywów wyjaśniających zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt XIX wyroku. Kwestię tę sąd obszernie i prawidłowo uzasadnił, a pogląd sądu należało uznać za trafny (vide: k. 160 – 164 uzasadnienia wyroku).

W tym stanie rzeczy zarzuty stawiane orzeczeniu skazującemu

L. B. uznać należało za oczywiście bezzasadne, tym samym nie mogły być uwzględnione wnioski apelacji, a wyrok w tej części sprawy musiał być utrzymany w mocy.

Oczywiście bezzasadne okazały się zarzuty dotyczące orzeczonych wobec oskarżonych P. J., A. B. i R. L. kar grzywny. Skarżący zarzucił wyrokowi – w tej części – obrazę przepisów postępowania a to art. 7, 410 i 424 § 2 k.p.k. oraz ich rażącą niewspółmierność.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkim oskarżonym Sąd pierwszej instancji wymierzył kary pozbawienia wolności w wysokości 8 miesięcy, których wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby. Wobec wszystkich orzekł po 400 stawek dziennych grzywny w wysokości 200 zł każda, przy czym o wymierzonych karach orzekał w warunkach obostrzenia normowanych przez art. 38 § 2 kks, które jest obligatoryjne. Górna granica liczby stawek dziennych wynosi w tym stanie rzeczy 1080, co sprawia, że orzeczenie kar grzywn w liczbie 400 w żadnym razie nie może być uznane za niewspółmierne i to rażąco, skoro nie osiąga nawet 1/2 ustawowego zagrożenia a niewiele jedynie przekracza 1/3. Wysokość stawki dziennej z kolei sąd ustalił, czego nie dostrzega skarżący, w kwocie zbliżonej do minimalnej, skoro w czasie w którym oskarżeni dopuścili się czynów im przypisanych dopuszczalna granica górnej wysokości stawki dziennej przekraczała 11.000 zł (vide: Komentarz do KKS, T. Grzegorzczak, wyd. 3 str. 170 i n.).

Już to tylko czyni zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych grzywien (a więc ich oczywistej niesprawiedliwości) chybionym.

Jeśli nadto mieć na względzie, że kwota podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie, co do każdego z oskarżonych, wyniosła blisko 2 mln złotych, a wobec warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności orzeczone grzywny stanowią jedyną realną dolegliwość, nie można ich uznać za niewspółmierne i to w stopniu rażącym.

Jest to jaskrawo widoczne w sytuacji, gdy warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec wszystkich oskarżonych było w myśl art. 41a § 1 kks, co do zasady, wyłączone, a Sąd orzekł o nim odstępując od ustawowego zakazu. Bez znaczenia dla powyższych ocen jest argument dotyczący żądań prokuratora zgłoszonych w głosach stron (pkt 4 ap.), orzeczenie o grzywnie wobec współoskarżonego M. T. (pkt 3 ap.), któremu Sąd wymierzył bezwzględną karę pozbawienia wolności, czy wyroku wydanego w innej sprawie, wobec innych osób (pkt 2 ap.).

Skarżący nie dostrzegł nadto, że do przestępstw skarbowych, po myśli art. 20 § 1 i 2 kks, nie mają zastosowania normy wymiaru kary z

art. 53 § 1 i 2 k.k. Zarzut naruszenia dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. skarżący uczynił natomiast głównym argumentem uzasadniającym zarzut obrazy przepisów art. 7, 410 i 424 § 2 k.p.k. – co czyni go oczywiście bezzasadnym. Na marginesie tylko wskazać można, że do przestępstw karno – skarbowych nie ma też zastosowania art. 58 § 2 k.k., co jest istotne wobec treści apelacji.

Z tych wszystkich przyczyn uznał Sąd odwoławczy apelację obrońcy oskarżonych P. J., A. B. i R. L. za oczywiście bezzasadną i orzekł o utrzymaniu w mocy wyroku w zaskarżonym zakresie, również w tej części.

Reasumując, Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu w mocy wyroku w zaskarżonej części, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Orzekł nadto o zasądzeniu od oskarżonych kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich poniesienia, a obciążenia nimi Skarbu Państwa.